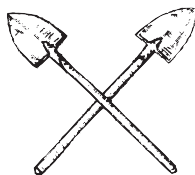

PRVO POGLAVLJE

Plamen za plamenom, crven i beo. Oprljena kosa, opečena koža. Snažan huk vetra dok sav kiseonik nestaje isisan vatrom, a zatim glasni pljesak kad se Rebeka Dva bacila u vodu i povukla sestru za sobom. Ošamućena i polusvesna, Rebeka Jedan je klonula poput krpene lutke, i čak ni šok od ledene vode ne uspeva da je prene.

Tonu ispod površine. Ispod jarke vreline.

Rebeka Dva stavlja ruku preko sestrih usta i nosa kako bi ih zatvorila. Zatim pokušava da razmisli. *Najviše šezdeset sekundi*, broji u sebi dok pluća počinju da joj se napinju. *Šta sad?*

Baca pogled ka plamenu koji besni iznad njihovih glava, grimiznim talasima prelomljenim kroz vodu. Trava, suva poput kosti, koju je zapalio Eliotin eksploziv, hranila je vatrenu stihiju i prekrila površinu vode debelim slojem crnog pepela. A da stvari budu još gore, Eliot je još tamo iznad – *ta polukrvna kučka!* – čeka i posmatra, spremna da ih ubije čim promole glavu. A kako Rebeka Dva to zna? Tako što bi upravo to i sama uradila u takvoj situaciji.

Ne, nema povratka. Ne ako žele ovo da prežive.

Petljajući po džepu košulje, uspeva da izvadi rezervnu svetleću kuglu. Time gubi još nekoliko sekundi, ali mora da vidi kuda ide.

Moram da odlučim brzo... sad... dok još mogu.

Nemajući izbora, odlučuje da zaroni dublje u muljeviti polumrak, vukući sestru za sobom. Rebeka Dva vidi da devojčica krvari iz rane na stomaku, trag od krvi poput tankih, crvenih traka vijori za njom.

Pedeset sekundi.

Ošamućenost. Prvi znak nedostatka kiseonika.

Kroz oblak mehurića i huk vode u ušima, Rebeka Dva čuje povike svoje sestre. Nedostatak vazduha ju je prenuo, i reči su joj panične i nerazgovetne. Počinje slabašno da se otima, ali Rebeka Dva joj snažno zariva nokte u ruku – čini se da ona to shvata i ponovo se opušta, dozvolivši sestri da je povuče dublje.

Četrdeset sekundi.

Boreći se protiv poriva da otvori usta i udahne, Rebeka Dva nastavlja da roni. Oreol oko njene svetleće kugle obasjava vertikalnu površinu obraslu mahovinom. Jato sićušnih riba beži u panici, njihova čeličnoplava krljušt presijava se pod svetlošću kugle.

Trideset sekundi.

U tom trenutku, Rebeki Dva pogled pada na senoviti otvor. Mašući nogama, okreće se i povlači sestru prema njemu, dok joj se u mislima roje slike iz prošlog života: časovi plivanja u školi u Hajfildu.

Dvadeset sekundi.

Shvata da je u pitanju kanal. *Možda*, dopušta sebi da se ponada. *Možda*. Gori joj u grudima – ne može još dugo da izdrži, ali ipak pliva dalje u kanal, usput se obazirući oko sebe.

Deset sekundi.

Dezorijentisana je – više nije sigurna šta je gore, a šta dole. Opaža odblesak. Nekoliko metara dalje, svetlost njene kugle odbija se o treperavu površinu nalik na ogledalo. Sa ono malo snage što joj je ostalo, povlači sestru prema njoj.

Glave im izbijaju na površinu vode, u maleni vazdušni džep zatočen ispod svoda kanala.

Rebeka Dva puni bolna pluća, zahvalna što nisu naišle na metan ili neki drugi štetan gas. Kad je prestala da kašlje i pljučka, proverava kako joj je sestra. Iako je glava ranjene devojčice iznad površine vode, i dalje je bez svesti.

„Hajde! Probudi se!”, viče Rebeka Dva drmajuci je.

Ništa.

Potom obavija ruku oko njenih rebara i nekoliko puta je čvrsto steže.

Opet ništa.

Hvata je za nos i daje joj veštačko disanje.

„Tako je! Diši!”, viče Rebeka Dva, a glas joj odjekuje u skućenom prostoru dok njena sestra krklja i pljuje vodu. Zatim udiše punim plućima, ali tako samo guta još vode te počinje da maše rukama u panici. „Polako, polako”, govori joj Rebeka Dva. „Sad smo dobro.”

Nedugo potom, Rebeka Jedan se smiruje, i počinje da diše ravnomerno, mada plitko. Rukom steže stomak ispod vode, i očigledno je da je rana mnogo boli. Lice joj je sablasno belo. „Nećeš valjda opet da se onesvestiš?”, pita je Rebeka Dva, gledajući je zabrinuto.

Rebeka Jedan ne odgovara. Zgledaju se, svesne da su, bar za sada, na sigurnom. Svesne da su preživеле.

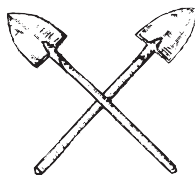
Rebeka Jedan zuri u prazno. Zatim uz veliki napor pokušava da progovori, ali uspeva samo da izdahne jedno slabašno: „Za...”.

„Zašto?”, izgovara Rebeka Dva umesto nje. „Pogledaj gore”, kaže, pokazujući sestri nešto što je instinktivno prepoznala kao mogući oslonac. Nekoliko kablova debelih poput zmija visilo je sa svoda kanala – stari, zamršeni kablovi za struju, pocepane izolacije i

ogoljenih žica, okovani ljigavim, smeđim slojem rđe. „U nekakvom smo rudarskom kopu. Moguće je da postoji još jedan izlaz.”

Rebeka Jedan blago klima glavom i zatvara oči, trudeći se da ostane pri svesti.

DRUGO POGLAVLJE

Nakon više od dva dana plovidbe podzemnom rekom, Čester je okrenuo čamac prema dugačkom pristanu.

„Upotrebi svetleću kuglu! Pogledaj čega tamo ima!”, doviknuo je Marti pokušavajući da nadglasa riku vanbrodskog motora.

Marta je podigla svetleću kuglu i usmerila snop svetlosti ka senovitim građevinama u dnu pristana. Smanjujući gas i puštajući da čamac dopluta do keja, Čester je posmatrao građevine i dizalicu za tovar. Ova luka je sasvim sigurno bila znatno veća od svih ostalih manjih usput u kojima su pristajali da sipaju gorivo i odmire se sat-dva. Čester je dozvolio sebi da pomisli da su konačno stigli do kraja puta, i sad mu je srce tuklo od iščekivanja.

Čamac je udario o pristan i Čester je ugasio motor. Marta se uhvatila za bitvu i privezala konopac. Potom je ponovo uperila svetleću kuglu prema luci i Čester je ugledao veliki luk obeležen belom farbom. Setio se šta mu je Vil rekao o zazidanom ulazu u luku, i tome kako je dovoljno veliki da se kroz njega prođe kamionom. To je moralo da bude to.

Iako je bio promrzao i mokar do gole kože, Čester je bio ushićen. *Uspeo sam! Prokleta sam uspeo*, vikao je u sebi, ali naglas nije rekao ni reč dok su se iz čamca iskrcavali na suvo.

Vratio sam se na Površinu!

Ali uprkos činjenici da je bio skoro kod kuće, situacija je bila daleko od idealne.

Bacio je pogled ka Marti, koja je gegucala uz pristan. Zdepasta žena, odevena u više slojeva štrokave odeće, stenjala je poput divljeg veptra koji se sprema za napad. To nije bilo ništa novo – uvek se ponašala prilično čudno – ali sad ju je posmatrao kako naglo okreće glavu u stranu i psuje kao da je neko pored nje. A nije bilo nikoga.

Čester je pozeleo da je Vil sa njim. Ili bilo ko od družine. Igrom sudbine, Čester je ostao sam sa ovom ženom. Ponovo je zastenjala, ovog puta još glasnije, a zatim zevnula toliko jako da se Česteru na trenutak ukazao prizor njenih prljavih zuba. Čester je znao da je sigurno iscrpljena od puta, kao i da joj pri tome puna gravitacija uopšte ne ide na ruku. Čak je i on osećao njen pritisak, pa je pretpostavljao da je Marti, koja godinama nije osetila ništa slično, sigurno mnogo gore.

Palo mu je na pamet i koliko joj je sve ovo sigurno čudno. Marta, koja je odrasla u Koloniji i nikada nije izašla na površinu, uskoro će prvi put u životu videti sunce. Život joj uopšte nije bio lak: Stiksi su je zajedno sa mužem prognali u Dubine, pet milja ispod Kolonije. Tu su se priključili bandi razuzdanih otpadnika, koji su lako mogli međusobno da se poubijaju ili da podlegnu drugim opasnostima tih mračnih dubina. Iako je verovatnoća da se tako nešto desi bila strašno mala, u Dubinama je rodila sina Natanijela, ali kasnije je njen muž pokušao da ih oboje ubije tako što ih je gurnuo u Poru.

Iako su preživeli pad, Natanijel je kasnije podlegao groznici, ostavljajući Martu da se stara sama o sebi. Više od dve godine nije videla ni žive duše. Zabarikadirala se u staroj kolibi i preživela

tako što je lovila i jela nezamisliva bića kojih je tamo dole bilo u izobilju.

Kada su Vil, Čester i teško ranjena Eliot naišli na nju, odmah se vezala za dečake, kao da su joj oni zamena za voljenog sina kog je izgubila. U stvari, toliko se snažno vezala za njih da je bila spremna da pusti Eliot da umre kako ne bi ugrozila njihove živote. Krila je od njih da u podmornici koja je upala u drugu veliku poru ima savremenih lekova. Ali kad je Vil saznao istinu, iskupila se tako što je njega i Čestera odvela tamo, i time spasla Eliotin život. Stoga su joj dečaci oprostili prevaru.

To je bilo onda.

Sada Čester nije imao ni najblažu predstavu šta da radi. Pored sveprisutne pretnje od Stiksa, koji će mu biti za petama kuda god da se uputi na Površini, morao je da izađe na kraj i sa Martom. Nije imao kuda da pođe, niti kome da se obrati za pomoć, izuzev Drejku. Drejk mu je bio jedina nada, jedina šansa da preživi.

Drejku, molim te, budi tu, mislio je Čester zureći u tamu pristaništa u nadi da će se ovaj pojaviti niotkuda. Želeo je glasno da vikne njegovo ime, ali se suzdržao, jer se Marti sigurno ne bi svidelo kad bi znala da je pokušao da stupi u kontakt sa njim. Znao je da je često preterano zaštitnički nastrojena, a poslednje što mu je sad trebalo bilo je da Marta počne da se duri, što je umelo da potraje. A nikako nije mogao da zna da li je Drejk primio poruku koju mu je ostavio na serveru, pa čak ni da li je još živ.

I dalje bez reči, Čester i Marta su pratili Vilova uputstva i izneli čamac iz vode. Naprežući se pod snažnom gravitacijom, ubrzo su se oboje zadihali. Ipak su, uz mnogo Martinog gundanja i stenjanja, nekako uspeali da ga uvuku u jednu od napuštenih građevina i da ga naslone uza zid.

Naslonivši dlanove o kolena da se odmori, Čester je shvatio da je jedino što u stvari želi bilo da ode u London i ponovo vidi svoje roditelje. Bez obzira na rizik. Možda će njegovi mama i tata uspeti da razreše ovu užasnu zbrku. Možda bi mogli samo negde da ga sakriju. Svejedno – morao je da ih vidi i da im kaže da je živ i zdrav.

* * *

Rebeka Dva je brzo doplivala nazad do svoje sestre. Laknulo joj je kad ju je našla kako se još čvrsto drži za električne kablove. Stiks devojčica uspjela je da se održi iznad vode, ali joj je brzo ponestajalo snage. Glava joj je klonula na podignutu ruku, a oči su joj bile čvrsto zatvorene. Rebeci Dva je trebalo nekoliko sekundi da je prene. Hitno je morala da je premesti na suvo i toplo, pre nego što upadne u stanje šoka.

„Uhvati najviše vazduha što možeš. Izvući ću nas odavde”, rekla je Rebeka Dva. „Tamo napred našla sam jedno mesto.”

„Kakvo mesto?”, promrmljala je tiho Rebeka Jedan.

„Pratila sam nekakvu prugu uskog koloseka duž dna tunela”, odgovorila je Rebeka Dva, pogledom pokazavši vodu tik ispod njihovih brada. „Naišla sam na deo tunela koji nije pod vodom. Suviše je velik da bi bio još jedan vazdušni dže...”

„Idemo”, prekinula ju je Rebeka Jedan. Duboko je udahнула i pustila kablove iznad glave.

Rebeka Dva vukla je sestru sve dok nisu stigle do mesta koje joj je opisala. Rebeka Jedan je plutala na leđima, dok ju je Rebeka Dva vukla kao spasilac.

Nedugo potom, voda je postala dovoljno plitka da su mogle da koračaju kroz nju, mada je Rebeka Dva sve vreme morala da pridržava sestru. Teturale su se i posrtale, sve dok konačno nisu izašle na suvo.

Rebeka Dva je primetila da se pruga nastavlja dalje niz tunel, ali iako je želela da sazna kuda vodi, prvo je morala da se pobrine za sestru. Položila ju je na zemlju, a zatim joj veoma pažljivo podigla košulju da pogleda ranu. Sa jedne strane stomaka, tik iznad kuka, imala je mali ubod. Iako na prvi pogled rana nije delovala ozbiljno, obilno je krvarila, ostavljajući proziran, crveni trag preko njenog mokrog stomaka.

„Kako ti se čini?“, pitala je Rebeka Jedan.

„Okrenuću te na stranu“, upozorila ju je Rebeka Dva, a zatim polako podigla sestru da joj pogleda leđa. „Tako sam i mislila“, rekla je tiho, pronášavši izlaznu ranu od metka.

„Kako ti se čini?“, ponovila je Rebeka Jedan kroz stisnute zube. „Reci mi.“

„Moglo bi da bude i gore. Loša vest je da gubiš dosta krvi. Dobra vest je da te je metak pogodio sa strane, u meki deo stomaka...“

„Kako to misliš meki? Hoćeš da kažeš da sam debela?“, zarežala je Rebeka Jedan, uvređena uprkos slabosti.

„Uvek si bila sujetnija od nas dve, zar ne? Pusti me da završim“, rekla je Rebeka Dva i ponovo spustila sestru na leđa. „Metak je prošao pravo kroz tebe, tako da bar neću morati da ga vadim. Ali moram da zaustavim krvarenje. A znaš šta to znači...“

„Znam“, promrmljala je Rebeka Jedan. Najednom je bila van sebe od besa, zgrčivši tanke prste u pesnice. „Ne mogu da verujem da mi je onaj mali idiot ovo uradio. Pucao je u mene! Vil je pucao u mene“, besnela je. „Kako se usudio!“

„Smiri se“, rekla je Rebeka Dva skidajući svoju košulju. Grizla je porub sve dok ga nije pocepala dovoljno da može da otkine jednu traku, a zatim otcepila još nekoliko.

Rebeka Jedan je još besnela. „Strašno je pogrešio što me nije dokrajčio. Trebalo je da završi šta je započeo dok je još mogao, jer

ima da se vratim po njega, i pobrinuću se da oseti isti ovakav, samo milion miliona puta gori bol.”

„Nego šta”, složila se Rebeka Dva, vezujući dve trake jednu za drugu, a zatim preostale presavila tako da napravi jastučice.

„Hoću da rasporim tu malu svinju, da krvari polako... užasno polako... danima... *ne...* nedeljama”, pušila se Rebeka Jedan, gotovo buncajući. „A još nam je uzeo i dominion. Ima da *plati* za...”

„Vraćićemo dominion. Da li bi sad, molim te, mogla da umukneš? Moraš da čuvaš snagu”, rekla je Rebeka Dva. „Previću ti rane i čvrsto ih vezati.”

Rebeka Jedan se ukrutila kad joj je sestra stavila jastučice od košulje preko prostrelnih rana. A kad joj je Rebeka Dva obmotala traku oko struka i snažno je povukla, jezivi vrisak Stiks devojčice odjeknuo je mračnim tunelom.

* * *

„Življe to malo, dušice”, požurivala je Marta Čestera, koji je pokušavao da odluči šta da ponese. Nije joj odgovorio, ali se osećao kao da će eksplodirati.

Hoćeš li me ostaviti na miru?

Zaista se ponašala kao neka dosadna i radoznala tetka, stalno ga je obletala i gledala ga blagoteleće i zaljubljeno. Otkako su izvukli čamac iz vode, obilno se znojila, i Čester je bio siguran da oseća njen kiselkasti vonj.

„Nema svrhe da gubimo vreme, srce”, rekla je bolećivo.

To je bilo to. Više nije mogao da podnese da mu visi iznad glave. Uvek je bila za dlaku previše blizu, i to mu je bilo veoma neprijatno. Nasumično je zgrabio nekoliko stvari i prebacio ih preko vreće za spavanje u svom rancu, a zatim ga je zatvorio.

„Spreman sam”, izjavio je, namerno zabacivši ranac na rame tako da je Marta morala da ustukne da je ne bi udario. Zatim je žustro odmarširao niz pristan, što dalje od nje.

Ali za nekoliko trenutaka opet mu je bila za petama poput psa lualice.

„I, gde je sad?”, pitala je Marta nestrpljivo, dok je Čester pokušavao da se priseti Vilovih uputstava. Čuo je njeno sve glasnije disanje, kao da je ljuta na njega, ili na ovu novu situaciju u kojoj se zatekla.

Iako je njeno ponašanje redovno nerviralo Čestera, s vremena na vreme pokazala bi i svoje drugo lice. Bez ikakvog upozorenja, najednom bi prasnula i pokazala da ima veoma preku narav. Čester je shvatio da je se u takvim prilikama iskreno pribojava.

„Ne znam”, odgovorio je najuljudnije što je mogao, „ali ako je Vil rekao da je tu, onda je tu negde”.

Pretraživali su prolaze između neuglednih, jednospratnih betonskih građevina, od kojih nijedna nije imala staklo na prozorima. Ni po čemu se nije moglo zaključiti koja im je bila prvobitna namena – razlikovale su se samo po brojevima koji su na njima bili ispisani belom farbom. Nešto u vezi sa njima teralo je Česteru strah u kosti. Pitao se jesu li nekada davno u njima stanovali vojnici, provodeći dane u mraku i izolaciji. Ali u njima sada nije bilo ničega osim šuta i iskrivljenih komada metala.

U trenutku kad je Marta počela još teže da diše, najavljujući novu salvu gundanja, Česterova lampa obasjala je otvor koji je tražio.

„Aha! Evo ga!”, brzo je rekao, nadajući se da će je tako učutkati. Oboje su posmatrali prolaz koji je Vil otvorio izbivši nekoliko laganih cigli.

„Jeste”, rekla je Marta ravnodušno.

Čester je imao utisak da je razočarana. Podigavši samostrel kao da očekuje da ih nešto napadne, prva je prošla kroz otvor. Čester je prvo odmahnuo glavom, a tek onda pošao za njom. Sa druge strane našao se do gležnjeva u smrdljivoj vodi, čiji je vonj bio sve gori što su je njihovi koraci više uzburkavali.

„Bljak”, namrštio se, tešeći se da tako bar više ne oseća Martin zadah. Primitio je neke daske koje su štrčale iz vode, a zatim i nekoliko zardalih kanti za naftu. Jedna je bila prazna i plutala je, izvrnuta. Uzburkana voda ljuljala ju je i udarala o zid uz šupalj, metalni zvuk, kao da negde daleko na pučini odjekuje zvono.

Ali čuo se još jedan zvuk – ravnomerno *kuc-kuc*. Čester je primetio praznu konzervu od dijet-kole kako kucka o metalnu kantu. Zurio je u nju, hipnotisan crvenim i srebrnim oznakama – tako jasnim, prepoznatljivim i savremenim – da se iznenada oraspoložio. Konzerva koka-kole morala je da bude sa površine, i Česteru je predstavljala komadić njegovog sveta. Pitao se da li ju je možda Vil bacio ovde kad su se on i doktor Barouz vratili u ovu podzemnu luku, pre nego što će ponovo sići u sklonište. Svidela mu se zamisao da ga ta konzerva povezuje sa drugom.

Marta je primetila da je Čester zastao i zagledao se u konzervu, i progundala mu je da požuri. Njoj ona nije značila ništa. Prošli su kroz vrata i ušli u sobu uz čije se zidove nalazio niz ormarića. Kao što je Vil i rekao, u bočnoj sobici pronašli su merdevine uz pomoć kojih će moći da se popnu tih nekoliko metara do površine. Marta je isprobala dve-tri prečage uzidane u betonski zid, a zatim počela da se penje, sporo poput puža.

Jesam li stvarno tu? Ne mogu da verujem, razmišljao je Čester dok ih je Marta vodila prema svetlosti. Iako je zaklanjao oči, nebo je bilo suviše svetlo, i on je slepo isteturao iz otvora. Spustio se na sve

četiri i dobauljao do žbuna, u kom se već šćućurila Marta. Ostali su skriveni dok su se Česterove oči polako ponovo privikavale na dnevnu svetlost. Uopšte nije bila posebno jarka – bilo je kasno, tmurno popodne, i nebo je bilo prekriveno oblacima.

„Dakle, dušice, evo nas”, rekla je Marta živahno.

Ako je trebalo da ovo bude važan trenutak za Čestera, trenutak njegovog povratka kući iz dubina Zemlje, posle više meseci nego što bi hteo da pamti i svega što je morao da preživi, antiklimaks je, u najmanju ruku, bio poražavajuć.

„Zemlja zlih Površinaca”, dodala je Marta s nipodaštavanjem. Čester ju je posmatrao kako oko glave obavija štokavi šal, ostavljajući samo prorez za oči. Dok je žmirkala ka njemu, shvatio je da će joj biti potrebno dosta vremena da se navikne na svetlost.

Nešto mu je palo na pamet.

Mogao bih da je otkacim!

Da li da pobegne? Biće joj teško da ga prati dok još ne vidi dobro. *Ukazala ti se prilika*, pomislio je kad je glasno šmrknula. Sinci u njenim sinusima su se pokrenuli, a ona je uzela kraj šala i počela da trese nos kao da pokušava da iscedi poslednju trunku iz tube paste za zube.

Čester se prisetio trenutka kada su on, Vil i Kal prvi put ugledali Rudarsku stanicu u Dubinama, i kad je on uradio nešto isto tako odvratno. Pa dobro, bar je Vilu bilo odvratno. Ponovo se setio svog druga i trenutaka, lepih i ružnih, koje su proveli zajedno – i shvatio je da više ne može da se ljuti na njega. Nije imao pojma da li je Vil preživeo pad u poru po imenu Purnjajuća Džin, u koju je skočio za svojim ocem. Niti da li je Eliot preživela, pošto je odabrala da pođe za njim.

Čester se stresao.

Svi su otišli, možda su bili i mrtvi, i više ih nikada neće videti.

Ili su možda samo nastavili veliku avanturu, koju su on i Vil započeli onoga dana u podrumu kuće Barouzovih, kada su pošli niz tajanstveni tunel. Čester je shvatio da je u opisu tih događaja u mislima upotrebio reč *avantura*, i zbolela ga je pomisao da možda upravo u tom trenutku nešto propušta.

Pomislio je kako njih troje tamo dole rade nešto neverovatno... Vil, doktor Barouz i Eliot... Eliot... *Eliot*... Tako ju je jasno zamislio da mu se činilo kao da stoji pred njim... kao onda kad je popila tečnost iz očne jabučice ubijenog vuka... video je njen vragolast osmeh kad se okrenula prema njemu i ponudila mu da proba i on. Čester joj se iskreno divio – zahvaljujući njenim neverovatnim sposobnostima svi su oni ostali živi. Ali iznad svega, taj mu je osmeh treperio pred očima i budio u njemu osećaj gubitka i isključenosti.

Čester je uzdahnuo, prisativši se da mu je sigurno bolje ovde na površini. Imao je više bliskih susreta sa smrću nego što bi ih prosečan čovek imao za nekoliko života... *sigurno* je bezbedniji ovde gore.

Pokušavao je sebe da ubedi u to posmatrajući Martu, koja je iz jedne nozdrve uspela da izmami sivi slinac, razmazujući ga po već štrokavom kaputu.

Molim te, pomislio je Čester.

Da li se sve svodi na ovo – da li je bespovratno odabrao između Eliot... i ove odvratne starice?

„Da, evo nas”, konačno je odgovorio Marti, brzo skrećući pogled. „Stvarno smo na Površini.”

Svetla je bilo sve manje kako se spuštala noć, i Marti je sad bilo lakše da gleda. Iz svog skrovišta mogli su da vide nekoliko građevina, četvrtastih i naizgled funkcionalnih.

Tako su, posle nekoliko časova i sad pod okriljem mraka, odlučili da izađu iz žbuna. Pažljivo su se prošunjali između napuštenih zgrada starog aerodroma. Vil je rekao Česteru da su izašli u

Norfoku, dobrih stotinak milja od Londona.

Prešli su nešto nalik na poligon, jezivi, ogroman plato na kome je korov probio kroz pukotine u asfaltu. Čester je osmotrio kamion sa otvorenom prikolicom, pored koga su prošli, pretpostavljajući da pripada nekakvim građevinarima ili trgovcima. Znao je da je bio u pravu kad je primetio skele oko jedne od zgrada – stvari su se očigledno promenile otkako su Vil i doktor Barouz poslednji put bili ovde, i izgradnja je već počela. Zatim je u daljini ugledao montažnu kućicu. Prozori su joj bili osvetljeni, a pored nje je bio parkiran *lend rover*. Vil ga je upozorio na radnike obezbeđenja koji su patrolirali po aerodromu, i ovo je sigurno bila njihova baza. Vetar im je donosio zvuk njihovog smeha i bučnog razgovora.

„Mogli bismo da ih zamolimo da nam pomognu”, predložio je Čester.

„Ne”, odgovorila je Marta.

Nije imao volje da se raspravlja sa njom, ali kad su malo odmakli od montažne kućice, Marta ga je iznenada zgrabila.

„NEĆEMO tražiti pomoć od pagana! Nikada!”, besnela je tresući ga. „Površinci su zli!”

„U redu... dobro... dobro...”, pokušavao je da odgovori, sasvim iznenađen njenom žestokom reakcijom. A onda, jednako iznenađeno, kao da je sav njen bes iščileo, na njeno debeljuškasto lice vratio se ulizički osmeh. Čester nije bio siguran šta mu je bilo draže. Ali zakleo se u sebi da će od tog trenutka mnogo više paziti šta će pred njom reći.

* * *

Noseći sestru na leđima, Rebeka Dva je istrajno marširala uz tunel, zahvalna za nisku gravitaciju. Iako je ranjena devojčica ponovo izgubila svest, Rebeka Dva joj je i dalje nešto pričala.

„Smislićemo već nešto, videćeš. Biće tebi dobro”, rekla je. U stvari, bila je van sebe od brige za sestru. Improvizovani zavoj je naizgled uspeo da uspori krvarenje, ali Rebeka Jedan je već izgubila suviše krvi. Izgledi nisu bili dobri.

Međutim, Rebeka Dva još nije gubila nadu, i vukla je sestru na leđima kilometar za kilometrom, gazeći po prašini između zarđalih šina. Iako je s vremena na vreme nailazila na bočne prolaze, držala se pruge u glavnom tunelu, sigurna da će tim putem nekako izaći iz rudnika.

Hrabrila ju je činjenica da je usput nailazila na staru rudarsku opremu, dokaze postojanja civilizacije čija je ruka stvorila ove tunele. Nije se zaustavljala da razgleda mašine, uglavnom crpke i generatore. Iako su delovale pomalo zastarelo, pretpostavljala je da su u pitanju varijacije površinskih mašina za dubinsko kopanje. S vremena na vreme primetila bi i pijuke, lopate i rudarske šlemove razbacane uz put.

Najvažnije joj je bilo da se vrati na otvoreno, između ostalog i zato što je i sama već bila pomalo ošamućena od nedostatka hrane i vode. Ali htela je i da što pre zameni sestrin privremeni zavoj nečim malo efikasnijim. Rebeka Dva je opsovala setivši se da je imala prave zavoje u džepovima jakne koju je morala da ostavi za sobom kad su ih napali Vil i Eliot.

Prešavši nekoliko kilometara duž kojih joj je jedini saputnik bio bat sopstvenih koraka, postepeno je postala svesna još jednog zvuka.

„Čuješ li ti ovo?”, pitala je, ne očekujući da joj sestra odgovori. Zastala je da oslušne. Iako se zvuk javljao samo na mahove, ličio je na nekakvo cviljenje u daljini. Ponovo je pošla i, kad je pruga blago zavila za još jedan ugao, osetila je dašak vetra na licu. Bio je svež. S novom nadom, pružila je korak.

Huk je postajao sve glasniji, a vetar sve snažniji, sve dok najednom nije primetila nekakvo svetlo na kraju tunela.

„Dnevna svetlost... Mislim da bi mogla da bude”, rekla je. Zatim je, prateći prugu uz još strmiji deo tunela, primetila i izvor tog svetla.

Pruga je vodila dalje, ali sa jedne strane tunela, umesto obrađene stene, bleštala je zaslepljujuća svetlost. Koliko je mogla da vidi, nije bila veštačka. Ali posle toliko sati provedenih u mraku, pod zelenim sjajem svoje svetleće kugle, nije mogla da gleda pravo u nju.

„Ostaviću te ovde na tren”, rekla je i pažljivo spustila sestru na tlo.

Zatim je, zaklanjajući oči rukom, pošla prema svetlu. Naleti vetra bili su toliko snažni da su je skoro odgurali nazad.

Rekla je sebi da se strpi dok joj se oči bar malo ne priviknu na bleštavilo, i posle nekog vremena mogla je da skloni ruku. Kroz nepravilni otvor ugledala je belo nebo. Zbog vetra je imala utisak da je negde veoma visoko, tik ispod oblaka, kad bi ih bilo.

„Znači... sve ovo vreme... pentrala sam se uz *planinu?*”, zapitala se.

Slegnuvši ramenima, prišla je bliže otvoru.

Uzviknula je od iznenađenja.

„Moraš ovo da vidiš! Oduševičeš se!”, doviknula je Rebeka Dva onesvešćenoj sestri.

Daleko ispod nje prostirao se grad, kroz koji je vijugala reka. Prateći pogledom njeno korito, videla je da se uliva u veću vodenu površinu, koja se prostirala dokle pogled seže.

„Okean?”, pitala je.

Ali ono što ju je oduševilo bio je grad. Ne samo da je bio ogroman, već su i zgrade u njemu delovale jednako veliko. Čak i sa ove razdaljine, mogla je golim okom da razazna nekakav veliki slavluk,

nalik na Trijumfalnu kapiju u Parizu, od koje su se na sve strane pružale široke avenije. Iako je ovaj slavluk bio najveća građevina, bilo ih je još mnogo, klasičnih razmera i sagrađenih u pravilnim blokovima. Dok je pogledom pratila jednu od avenija ka periferiji grada, Rebeka Dva je primetila veće površine sa urednim manjim zgradama, za koje je pretpostavila da su stambene.

A ovo nikako nije bio nekakav napušteni grad duhova.

Kad se dobro zagledala, mogla je da vidi nešto nalik na vozila koja se kreću avenijama i ulicama, iako su sa ove razdaljine delovala sićušno poput mrava.

Začula je i ravnomerno zujanje motora i pogledom potražila helikopter koji je lebdeo iznad glada – nije bio ni nalik nijednom helikopteru kakav je videla na Površini, sa propelerima sa obe strane trupa, umesto napred i nazad. „Šta je *ono?*”, zapitala se.

Ponovo se okrenula ka okeanu iza grada. Kad zakloni oči, tamo gde je odblesak sunca igrao na vodi, mogla je da primeti najrazličitije brodove i čamce.

Ali najveći utisak na nju je ostavila atmosfera moći i urednosti kojom je odisala ova ogromna metropola. Klimnula je glavom sa odobravanjem.

„Mesto po mojoj meri”, rekla je.